

Šā kara mērķi

Reichsministrs Dr. Goebbels kādā rakstā atzīmē, ka demokrātisko lielvalstu presē pārrunājamie kara mērķi arvien vairāk sākot līdzināties tiem mērķiem, kurus proklamējušas ass valstis. Un šai parādībai ir dziļš pamats. Pagājušā kara un Versaļas mierlīguma laikā antantes kuģis izbrauca zem vecu vecā brīvmūrnieku lozunga: «Brīvība — brālība — vienlīdzība.» Sekojošos divdesmit gados tomēr pierādījās gluži pretējais. Līdzīga aina bija vērojama atsevišķo zemju sociālā uzbūvē. Brīvība bija tikai saimnieciski stiprajiem — brīva stila sacensībā pieveikt saimnieciski vājos, un brālība valdīja internacionālo žīdu starpā. Jau tūlīt pēc jaunās kārtības uzspiešanas slavenākie gara darbinieki uzvarētāju zemēs pareģoja, ka tā neiesot. Ievērojamākais angļu ekonomists Džons Meinards Keins publicēja grāmatu: «Miera saimnieciskās konsekvences», kurā norādīja uz postu Eiropai, ko nesīs Vācijai uzliktās nastas un Krievijas izolēšana no pasaules saimniecības. Lielākais franču modernā laikmeta vēsturnieks Žaks Benvils, šā sacerējuma ierosināts, izdeva grāmatu ar līdzīgu virsrakstu: «Miera politiskās konsekvences.» Viņš turējās pie citādiem uzskatiem nekā Keins, taču tāpat atzina Versaļas sistēmas nederību, pareģojot iekārtas sabrukumu. Abi zinātnieku iepriekšsludinājums piepildījās gandrīz burtiski. Vispirms nāca smagas saimnieciskās krīzes, pēc tam izjuka Versaļas līgumā noteiktā politiskā sistēma.

Ja nu pirmā kara mērķi izrādījušies greizi, dzīvei nederīgi, tad tagad jāmeklē kas jauns. Ar vecajiem saukļiem vairs, kā saka vācu paruna, pat suni nevar izvilināt no aizkrāsnes. Vai tad brīnums, ka anglo-sakši sāk «aizņemties» no laimīgāko ass valstu politiskās bagāžas, gluži kā «Intelligence Service» vīri papildina savus krājumus no svešiem koferiem? Angļu un amerikāņu publicisti jau sāk runāt par «saprātīgāku pasaules iekārtu,» par «jēlvielu taisnīgu sadalījumu,» par «tautu jaunu sociālo izkārtojumu,» pret «imperialistisku varas kāri un egoistisku dzīvi pēc peļņas.» Kā redzat, šīs idejas ļoti līdzīgas tām, par kurām cīnās ass valstu vadoni. Ja nu attieksmē pret kara mērķiem valda tik liela «vienprātība» abpus Lamanšam, tad skaidrs, ka visa cilvēce alkst ko jaunu un šo jauno arī pledzīvos. Tikai — kas būs šā laika nesēji? Jo — «tas jaunais laiks, kas šaubās trīs, tas nenāks, ja ļaudis to nenesis», saka Rāinis. Kam tad uzticēt jaunās Eiropas pārvaldīšanu, Berlīnei un Romai, vai Vašingtonai un Maskavai?

«No viņu augļiem jums būs tos pazīt,» teikts kādā vietā bībelē par kokiem. Bet arī no viņu saknēm jums būs tos pazīt. Ābelēs nekad neaugs kokvilna un ķiršos ozolzīles. Un tāpēc no demokrātiju uzvaras nevarētu nākt nekāda cita iekārta kā tikai jauna Versaļa. Jo demokrātijām iet līdzī divi pamatlaunumi: saimnieciskais liberālisms (mančesteriešu skola) un savienība ar bolševismu. No tiem viņi neatstāsies, lai kādus kara mērķus sludinātu oficiāli.

Jo, vai plūtokrati kādreiz ies atteikties no «brīvās saimnieciskās, sacenšības» principa pēc formulas: «ļaujiet darīt, ļaujiet notikt?» Nē — jo šādā gaisotnē uzzied naudas maisu kundzība, rodas nemiers masās un, vispār, demokratijs starptautiskajam židismam nepieciešama kā ceļa sagatavotāja uz komūnismu.

Un vai vakarzemju prezidenti pametīs boļševikus savam liktenim un atteiksies no tiem? Nē — šiem salonu lauvām, baznīcas un bīržas firstiem boļševiki mīļāki par eņģeļiem, jo tie jau ievada tiešu žīdu vispasaules «Cara» (skat. «Cianās gudro protokolus») kundzības sākumu.

Un kad šā raksta sākumā minētos kara mērķus, kas domāti vispopulārākajām aprindām, vajag konkrētizēt, tad pie viņu redakcijas Londonā un Vašingtonā bez šaubām ir klāt žīdi. Tādēļ tad arī katrā prātojumā par pasauli pēc kara, kas nāk no angļu un amerikāņu puses, vispirms noenkurota Padomijas dominēšana Eiropā.

Saprotams, ka šādi plāni jo sevišķi var interesēt mūsu, latviešu, tautu. Kad pagājušā rudenī pasaules presi pārstaigāja ziņa, ka Molotovs pieprasījis Kripsam bijušās Baltijas valstis, tad vēl nebija zināma angļu atbilde uz šādu prasību. Bet kad tagad palasās angļu preses slejās, tad nepaliek ne mazāko šaubu, ka angļi un arī viņu draugi, „brīvības mīlētāji“ amerikāņi, boļševiku prasībai piekrīt ar abām rokām.

Ko žēlot Rīgu un Rēveli, ja viņiem nav pat žēl visas Eiropas! Ļoti nopietnais angļu politiskais žurnāls «The Nineteenth Century» raksta: «Ja Padomju savienība ūzvarēs karā pret Vāciju, tad viņa kļūs stiprākā valsts

Eiropas kontinentā un tādēļ uzspiedīs savu gribu vismaz visai Austrumu un dienvidaustrumu Eiropai un gandrīz droši Viduseiropai — tāpat visai Eiropai uz austrumiem no Reinas. Eiropas kārtība tad būs lielāko tiesu Padomju Krievijas kārtība.»

Un lūk, ko raksta «New-York Times» speciālkorespondents no Maskavas: «Jautājumu par Baltijas valstīm pēc kara Padomju savienība uzskata par nediskutējamu. Katra padomju armijas kareivis ir pārliecināts, ka bolševiku karogs vēlreiz plīvos Kauņā, Rīgā un Rēvelē.»

Ar to arī varam nobeigt demokrātiju kara mērķu apskatu. Ja kādam vēl nav pareiza priekšstats par to, ko mums nestu viņu uzvara, tad der pārkirstīt šīs dienas iznākošo uzņēmumu un dokumentu krājumu «Baigais gads».

Turpretim vācu tautas un armijas vadītāji kā darbos pierāda, tā arī deklarē, ka viņi iziet uz bolševisma pilnīgu likvidāciju.

Reichsministra Alfred'a Rosenberg'a pārstāvis gauleiters Dr. Meyer's sarunā ar preses pārstāvjiem izteicās: «Uz visas līnijas notiek sekmēm vainagota cenšanās pārvarēt bolševismu un viņa pēdas, jo katrs zina, ka personīgā iniciatīva ne tikai nepieciešama uzvaras izcīņai, bet galu galā reiz nāks par labu arī katram atsevišķam cilvēkam. Saimnieciskā jaunuzbūve viscaur pamodinājusi privātiniciatīvu un ikviens zina, ka bolševisma nodarītā netaisnība reiz atkal tiks saprātīgi izlīdzināta.»

Ka latviešu tauta izprot un pieņem šo domu gaitu, liecina iekšlietu ģenerāldirektora palīga plkv.-ltn. Veisa runa latviešu brīvprātīgajiem veltītajā koncertā: «Šī kolosa (Padomijas) galīga satriekšana nav pa spēkam kādai atsevišķai tautai vien, bet te ir vajadzīgi visi mūsu kontinenta pozitīvie spēki kopā, kas tad arī pēc tam visi baudīs kopējās uzvaras augļus... Latviešu tauta grib un spēj gūt kopējo uzvaru šai cīņā un viņai arī būs tiesības dalīties uzvaras ieguvumā.»

Kāda izskatīsies pasaule pēc kara, to, šķiet, diezgan pareizi skicējis dāņu redaktors Haralds Tandrupš: «Visas zīmes norāda uz to, ka šī kara rezultātā tiks radīta jauna Eiropa ar Vāciju kā kodolu. Ap šo centrālo sauli izveidosies sistēma no mazām saulēm, kuras brīvi varēs meklēt attīstību savos nacionālos ceļos un pasauli graužošās sacensības vietā iestāsies visus pozitīvos spēkus veicinoša kopdarbība».

Ja pretī kādai sistēmai nostādām angļu-bolševiku ideālu (nesen atkal kāda angļu lapa izteicās, ka angļi daudz labāku prātu redzētu pie Reinas bolševikus nekā vāciešus! — platību uz rietumiem no Reinas tad pārvaidītu angļi no Amerikas kolonijas Londonas kantora) — tad skaidrs, kādi kara mērķi un kādi viņu izpildītāji mums ir un var būt pieņemami. L.